

STILLE NACHT
HEILIGE NACHT

By denzelfden uitgever verscheen:
NAAR BETHLEHEMS STAL
een bundel met 15 Kerstverhalen, 2e druk

STILLE NACHT HEILIGE NACHT

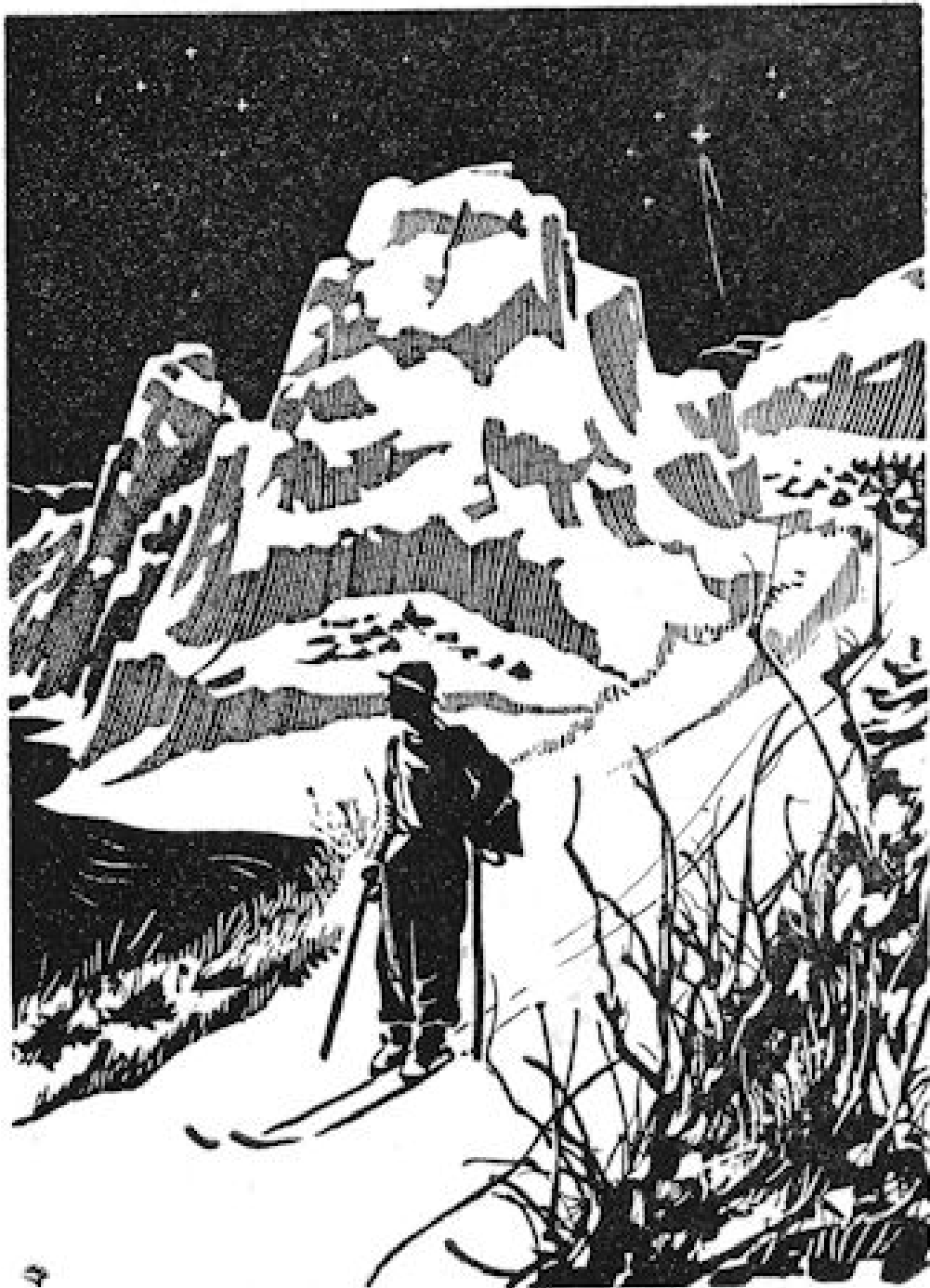
EEN BUNDEL KERSTVERHALEN

DOOR

BERT BAKKER, JOHANNA VAN BROEKHUIZEN,
J. A. VAN HEUVEN, NALO KAMU, HENDRIKA
KUYPER-VAN OORDT, D. MENKENS-VAN DEN
SPIEGEL, ALB. J. DE NEEF, G. J. PEELLEN,
C. REDERT, G. VAN TEYLINGEN, J. VEENSTRA,
JOH. VIS, J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN
M. VAN DE ZANDE.

J. N. VOORHOEVE — DEN HAAG — MCMXXXVII

VERIJDELD AFSCHIED

BERT BAKKER

Michiel Stoop schopte zich de ski's van de voeten en stampte de sneeuw van zijn schoenen. Hij zette de looplatten en de bamboes tegen den muur van het postkantoor en ging naar binnen.

„Goddag, fröken Ellingsen.”

„Goddag, herr Stoop.”

Solveig Ellingsen, de assistente van den kantoorhouder, reikte hem zijn post over: een paar brieven en wat tijdschriften.

„'t Zal wel de laatste keer zijn, fröken Ellingsen, dat ik naar beneden kom.”

Michiel Stoop leunde met de beide ellebogen op de toonbank en keek door de tralies van het hekje, dat kantoor en de ruimte voor het publiek van elkaar scheidde, bijna eerbiedig naar het meisje.

Zooals ze daar ook stond: een weinig achterover hellend, zoo soepel, zoo los. Het lichte haar als een vlam boven het zingende rood van haar trui.

„De laatste keer, mijnheer Stoop? Gaat u weg? Gaat u terug naar Holland?”

Michiel Stoop knikte. „Ik heb er genoeg van,” zei hij kortaf. „Van werken komt niets meer. En om met Kerstmis alleen in de bergen te zitten, in een hut, die me zoo langzamerhand een kooi wordt, nee fröken Ellingsen, ik bedank daarvoor.”

„Maar waar gaat u dan heen?”

Michiel haalde de schouders op. „Ik weet het niet. Bergen,

Oslo, Kopenhagen. Misschien Berlijn. In ieder geval naar een plaats waar mensen zijn, waar ik eens uit den druk ben van het altijd, altijd alleen-zijn."

Hij rekte zich. „Kom," zei hij bruusk, „ik stap op, ik verveel u maar."

Hij stak haar de hand toe, maar ze nam die niet. „U verveelt me in het minst niet," zei ze. „Waarom vertelde u me nooit wat, mijnheer Stoop? Waarom hokte u daar altijd, al die maanden, alléén op Kvamskogen, als u eenzaam was?"

Stoop lachte grimmig. „Dat zal ik u vertellen, fröken Ellingsen. Ik ben daar heen gegaan, om de mensen uit den weg te komen en waarom zou ik ze dan hier hebben opgezocht?"

Hij zag de vraagteekens in haar oogen.

„Dat is u niet helder, hè? Dacht ik wel. Ik ben nooit helder. In m'n boeken ook niet. Vandaar, dat ze niet gekocht worden. Maar ter zake: ik voel niet voor een bezoekje hier en een avondje daar. Ik stel geen prijs op een uitnodiging voor een praatje. Wat had ik daaraan gehad. De echte deur was dichtgebleven. En gelijk hebben ze, de mensen. Haal niet te gauw en niet te vaak een vreemde binnen. Ik mag jullie volk wel in z'n dichtheid."

„Maar wat wou u dan, mijnheer Stoop?" Solveig Ellingsen begreep dezen wat ruwen Hollander niet, die merkbaar niet meer tegen z'n isolement opkon en naliet, het te verbreken of te doen verbreken.

„Wat ik wil? M'n eigen weg loopen. Hier zitten en daar zitten. Een paar dagen naar een stad om wat klatervroolijkheid te halen en dan opnieuw beginnen."

Stoop praatte nu ingehouden, maar het kwam aan Solveig Ellingsen voor, alsof hij haar de ziel stuk schreeuwde.

Ze was in het begin wat bevreesd voor hem geweest. Hij

kwam iederen dag een keer naar het dorp. 's Morgens of 's middags en soms, als het lichte maan was, in den avond.

Ze had hem herhaaldelijk aangeboden, de post met de bus mee te geven. Dat was geen moeite en het bespaarde hem een tocht. Naar beneden was niet bezwaarlijk. De weg helde sterk en voor een geroutineerden ski-looper was de afstand maar gering. Maar naar boven was het een heele klim. Men kwam niet snel vooruit, want de weg was spiegelglad van het auto-verkeer. Maar Stoop had het geweigerd. „Een uitstekende spieroefening, fröken Ellingsen. Van ski-loopen in den blinde, naar diè seater, of een andere, komt nooit wat. Nu heb ik een doel: de post.” Toen had ze haar aanbod verder ingehouden. Ze wende aan zijn dagelijksche bezoeken. Ze wist, dat ze altijd had opgezien tegen het oogenblik, waarop ze eindigen zouden, want, dat deze Stoop niet jaar in, jaar uit in die kleine, primitieve hut zou blijven wonen, was te verstaan. Maar dat hij nu, zóó plotseling, haar zijn besluit tot vertrek zou meedeelen, dát had ze stellig niet verwacht.

Ze zweeg. Ze stond nu met het gezicht naar den weg, met aan den overkant de fjord en daarachter de bergen. Michiel Stoop zag haar op het profiel. De wimpers der oogen knipperden tegen het licht van den middag. Het was twaalf uur geweest en de zon deed de sneeuw blinden.

Michiel Stoop trok de armen van het hekje, alsof hij bang was, haar plotseling te zullen aanraken. Hij wàs dat ook. Hij wist dat opeens. Angst nam bezit van hem, waar hij vreesde zich niet te kunnen beheerschen.

Want dát was het, wat hem tot de bestaande onrust had gedreven: een groeiende genegenheid voor deze jonge

vrouw, een verliefdheid, die op dit oogenblik in hem opensloeg, zóó schokkend, zóó hoog, zoo vèrreikend, dat hij daarvan trilde. Merkte ze dat dan niet? Bleef ze volstrekt onbewogen voor den brand, die hem verliet?

Ze stond daar onbewegelijk, de mond een weinig omlaag getrokken. Smadelijk? Verachtende? Verdrietig?

Michiel Stoop rukte zich recht. Hij wierp de wel, die in hem ontstaan was, met geweld dicht.

„Fröken Ellingsen,” zei hij luid, en hij poogde zijn stem vast te doen klinken. „Laat ik niet sentimenteel worden. Ieder moet z'n eigen pakje dragen. Wat weet ik van u? Wat weet u van mij? Net zooveel, dat het nooit genoeg is. Zoo is het leven. Zoo heeft het de wereld ingericht, verdeeld in individuen, voor den schijn aan elkaar verbonden en op elkaar aangewezen; in diepste instantie zoo alleen als Amundsen in z'n einde.”

Hij gebruikte als bij toeval dat voorbeeld, omdat hem die afloop indertijd sterk had aangegrepen, evenals die van Scott, waarover hij Stefan Zweigs beschrijving bijna van buiten kende.

Hij stak haar weer de hand toe. Toen nam ze die.

„Ik zal u missen, mijnheer Stoop,” zei ze. „Ik ken u haast niet. Ik weet niets van u, maar ik zal u missen.”

Michiel Stoop ademde zwaar. Vier, vijf stappen om het hekje heen, vier, vijf stappen om aan den anderen kant te komen en deze vrouw in de armen te nemen.

Hij zei: „zoo gaat het mij, fröken Ellingsen. Veel woorden zijn tusschen ons niet gewisseld. Ze zijn blijkbaar niet noodig geweest. Ik wensch u een gezegend Kerstfeest.”

Toen keerde hij zich langzaam om en verliet het gebouwtje.

* * *

Michiel Stoop had nog wat inkoopen gedaan en in het